

prima instanță: A.Cucerescu
instanța de apel: L.Bulgac
G.Dașchevici, S.Gîrbu

dosarul nr. 3ra-654/18

ÎN C H E I E R E

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Victor Burduh

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017,

adoptată în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan împotriva Biroului de Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Azil și Integrare și Serviciului de Informații și Securitate cu privire la contestarea actului administrativ

c o n s t a t ă :

La 13 martie 2017 reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului de Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Azil și Integrare și Serviciului de Informații și Securitate cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, în temeiul deciziei Biroului de Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Azil și Integrare nr. 10/17/DAI din 06 februarie 2017 lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim i s-a respins cererea privind azilul în Republica Moldova.

Reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan consideră decizia menționată neîntemeiată, deoarece reclamantul a solicitat azil în Republica Moldova pentru a nu fi persecutat de către autoritățile din Siria, care într-un mod indirect i-au îngădit dreptul la libera circulație dar și a siguranței individuale.

Reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan solicită anularea deciziei Biroului de Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Azil și Integrare nr. 10/17/DAI din 06 februarie 2017 și de a-i acorda reclamantului una din formele de protecție prevăzute la art.16 din Legea 270 din 18 decembrie 2008.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru prin hotărârea din 21 august 2017 a respins integral acțiunea.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, pericolul pretins în țara de origine Siria nu este în măsură să convingă asupra existenței unui real pericol pentru viața și sănătatea reclamantului, or, după cum a relatat însăși reclamantul acesta benevol a părăsit țara de origine, iar scopul deplasării în Republica Moldova a fost de ordin personal, circumstanțe care prezumă că dînsul a părăsit țara de origine din alte motive decît pericolul pentru viața și sănătatea sa.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 21 decembrie 2017 a respins apelul declarat de reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan și a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 03 aprilie 2018 reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul că, recurentul este căsătorit cu o cetățeană a Republicii Moldova, are la întreținere 2 copii minori și nu poate să se întoarcă în Siria din cauza conflictului militar existent, soldat cu mii de morți, fapt care ar putea pune în pericol viața acestuia.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată, că recursul a fost exercitat în termen în condițiile în care la materialele dosarului lipsesc date care ar atesta cu certitudine momentul comunicării către recurent a deciziei instanței de apel.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul că, recurentul este căsătorit cu o cetățeană a Republicii Moldova, are la întreținere 2 copii minori și nu poate să se întoarcă în Siria din cauza conflictului militar existent, soldat cu mii de morți, fapt care ar putea pune în pericol viața acestuia nu pot fi reținute, deoarece sunt declarative și nu au suport legal.

Articolul 17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova prevede că, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Recurentul a solicitat azil în Republica Moldova pentru a nu fi persecutat de către autoritățile din Siria, care într-un mod indirect i-au îngădit dreptul la libera circulație dar și a siguranței individuale, însă conform deciziei Biroului de Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Azil și Integrare nr. 10/17/DAI din 06 februarie 2017 (f.d.28-38), din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, această temere nu se referă la cele cinci motive de persecuție, prevăzute de Convenția din 1951.

Din declarațiile recurentului nu rezultă că, dînsul este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nicio infracțiune pentru care este urmărită de către autorități.

Mai mult ca atît, potrivit notei Serviciului de Informații și Securitate nr. 25/1217 din 29 decembrie 2016 recurentul, Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim născut la 13 mai 1967 prezintă pericol pentru ordinea publică a Republicii Moldova, prin faptul că, a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 din Codul penal, or, potrivit art.20 alin.(1) lit.b) din Legea nr.270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, un străin este exclus de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că a comis o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova.

În această ordine de idei, Colegiul constată că, instanța de apel a elucidat pe deplin circumstanțele importante ale pricinii și a aplicat elocvent normele dreptului material pertinente pricinii.

Completul de admisibilitate conchide că, ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

Instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Curtea Europeană a precizat că, dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*).

La acest capitol instanța de recurs reține, că recursul declarat nu este bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă, că recurentul a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” *împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs

efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de reprezentantul lui Chebli Chadid Mohamad Naser Abdulhakim, avocatul Șevciuc Ștefan.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh